

NHỮNG TẤM LÒNG VÀNG

Tôi tên Hồ thị Đậm, năm nay được 86 tuổi. Cám ơn Trời Phật cho tôi sống tới tuổi này. Tôi bệnh nặng hơn một năm nay, bị ung thư phổi ở giai đoạn cuối, bác sĩ cho biết là tế bào ung thư đã di căn tùm lum rồi, có lẽ vì tuổi tác của tôi nên bác sĩ không trị bệnh phổi cho tôi, tôi có thể chết bất cứ lúc nào. Nằm trên giường bệnh *tôi thấy rõ mình là người có phước vô cùng*. Mặc dù tôi ngồi không vững nhưng tôi cố gắng ngồi viết bài này để cám ơn những ân nhân của tôi.

Bạn bè ở xa, người nào biết tin tôi bệnh nặng, họ đều gọi hỏi thăm nhiều lần, như vợ chồng cô Tú (Quý), cô Vân (chú Khánh), chú Dũng Trần, cô Bạch Mai Trần, cô Thao Lê, vợ cháu Linh (chị Tuyết), Cô Sang (thầy Xưa), cháu Đoàn hoàng Minh, cô Huỳnh thị Liễu ở Việt nam cứ vài ngày thì email thăm và chúc tôi mau bình phục. Các bạn ở gần đến thăm và tặng quà, có nhiều bạn đưa cả chồng lẫn con thăm tôi, như gia đình của cô Lan (chú Công), gia đình chú Tùng, cô Văn, gia đình cô Lê, cô Hương, cháu Mai và hai con, vợ chồng cháu Huân, vợ chồng cháu Tú, gia đình của chị Lân (người đồng hương của tôi). Còn nhà thờ Tin Lành ở Louislille nơi tôi dạy chữ Việt, họ đến thăm tôi nhiều lần, có khi một lần đi, họ rủ nhau đi cả bốn năm người. Một hôm có ba bạn (Cô Khanh, cô Thành, cô Vân) làm chung trong hãng may Enro với tôi, cả mấy năm nay tôi không gặp, bây giờ gặp lại, tôi mừng biết bao. Ngoài những người bạn cũ của tôi, những người đi tu nghiệp sư phạm ở Cali (cô Đào Thi, cô Vân Lê, cô Thanh (Di) Em học trò cũ là Nguyễn thanh Phong (phóng viên nhà báo Viễn đông. Cháu Hanh (anh của cháu Mai), cháu làm việc ở Tiểu ban khác, cháu cũng gửi quà tặng tôi. Tôi mắc nợ nhiều người quá. Tôi xin chân thành cám ơn các bạn rất nhiều.

Có nhiều bạn (chị Hà thị Nết, chị Lê thị Quyên, cô Nhãn, cô Nga ở Dallas, cô Muội ở Texas) gọi tôi nói thật cảm động. Ngày nào tôi cúng, tôi cũng cầu nguyện cho chị mau bình phục.

Cô Nghiệp , người bạn thân của tôi cùng cô con gái không ngại đường xá xa xôi, lái xe sáu tiếng từ Atlanta đến thăm tôi đến hai lần. Tôi rất ái ngại. Tôi cảm động và biết ơn cô và cháu biết bao.

Đặc biệt là khi tôi ở viện dưỡng lão về nhà, tôi đọc email thấy chị Lê kim-Chi email cho tôi giấy nhận xét của ông Fofessor Phillip Hamilton về cuốn sách Textbook for children from 5-7 years old (Sách này do tôi và cháu ngoại tôi là Jennifer cùng thực hiện), ông Professor Phillip Hamilton là chairman history của một trường Đại học ở Virginia, là ông thầy người Mỹ dạy chị Lê kim-Chi, chị là bạn học của tôi thời thơ ấu. Chị giỏi lắm, sau khi về hưu, chị đi học và chị có hai bằng Master. Tôi chỉ tặng cuốn Textbook để chị làm kỷ niệm, nhưng chị tự ý nhờ ông thầy người Mỹ của chị Edit sách giúp tôi, chị cũng im lặng không cho tôi biết, đến chừng ông thầy "EDIT" xong, thầy email cho chị, rồi chị email lại cho tôi. Thật bất ngờ, là *món quà quý giá từ trên trời rơi xuống*. Khi tôi đọc lời khen cuốn sách của Sir Professor Phillip Hamilton, tôi rất cảm động, *lúc nào chị Kim-Chi cũng thương tôi chẳng khác nào người chị lo cho đứa em của chị vậy*. Mặc dù ông thầy không biết tôi là ai, thầy sẵn lòng giúp đỡ. Nhờ thầy

edit cuốn sách, làm cho sách của tôi có giá trị hơn nhiều. *Tôi không biết nói những lời nào tốt nhất để tỏ hết lòng biết ơn của mình với ông thầy người Mỹ đáng kính và người bạn thân yêu của tôi.*

Tôi thật may mắn còn sống, tôi bệnh nặng lắm, nếu tôi chết trong nhà dưỡng lão, thì tôi không biết được lòng tốt của người bạn vàng và lòng tốt vô biên của ông thầy người Mỹ xa lạ đã EDIT giùm cuốn sách của tôi dày đến 255 trang.

Cô Phước Phạm, người thân đồng hương của tôi, cô dạy môn toán rất giỏi. Trước năm 1975 cô dạy nhiều trường như trường Trung học Hồng Ngự, sau cô lập gia đình và dạy ở Saigon ở những trường Trương Tấn Bửu, Võ văn Tần và trường Trung học Đoàn Kết, Cô là một *giáo sư dạy giỏi và có lương tâm chức nghiệp, nên nhiều người biết cô và họ rất kính mến cô.* Riêng tôi, cô xem tôi như là người trong thân tộc. Tôi bệnh nặng, hàng ngày cô hay trò chuyện với tôi cho tôi vui, cô lo lắng cho tôi từ chút. Cô thường nhắc nhở tôi những gì cần thiết mà người bệnh phải làm, giúp cho bệnh nhân mau bình phục.

Muốn cho hai tay có hoạt động thường xuyên, tôi đan áo, lúc đầu tôi đan cái áo ngắn tay cho đứa cháu ngoại đang học y khoa năm thứ hai tại trường đại học Louisville, mấy ngày

sau cháu đến thăm tôi, cháu nói. *"Bà ngoại con đã mặc cái áo đan của ngoại cho vào lớp học của con rồi."* Tôi ngạc nhiên nói *"Con điên rồi sao mà con mặc áo len vào lớp trong mùa hè nóng bức như thế này, không sợ bạn con cười con sao?"* Cháu đáp: *"Con mặc áo vào lớp con với ý muốn là con khoe với bạn con rằng, cái áo này rất quý, vì bà ngoại tao đan áo cho tao trong khi bà bệnh rất nặng, không đi đứng được, bà nằm một chỗ, bà đan cho tao đấy."*

Tôi có chị bạn rất thân cùng học chung với tôi thời học trung học, hai đứa có biết bao kỷ niệm dễ thương của thuở học trò. Chị là Cung Mộng-Giao, em của nhạc sĩ Cung Tiến (anh Cung thúc Tiến). Sau 30-4-75 vài năm, có dịp đi Sài Gòn, tôi cố tranh thủ đi thăm chị, được biết gia đình chị đã vượt biên, tôi buồn quá, nghĩ mình đã mất chị luôn từ dạo ấy.

Sau vài năm định cư ở Mỹ, tôi hỏi thăm nhiều bạn bè nhưng không ai biết tin về chị, cuối cùng tôi có liên lạc được thầy dạy văn của chúng tôi là thầy Nguyễn quý Bồng, may mắn quá, thầy biết số phone của chị.

Mấy năm nay tôi với chị liên lạc với nhau thường xuyên. Khi tôi bệnh nặng, lúc tỉnh táo, tôi gọi cho chị hay tin tôi lâm trọng bệnh.

Khi biết tin này, chị nói chị sẽ qua thăm tôi, tôi nói với chị là chị ở Dallas (TX), tôi ở Louisville (KY), cách nhau xa lắm, nói chuyện với nhau qua phone cũng được. Nhưng chị cũng nhất định đi thăm tôi.

Người con trai và cô dâu thay phiên nhau lái xe đưa chị đi, có đưa cháu nội thật dễ thương đi theo thăm tôi nữa.

Tôi cảm động biết bao, chị quá lớn tuổi, ngồi xe trên mười tiếng đến thăm bạn cũ. *Tôi thật ái ngại vì hai cháu, phải lái xe suốt hai ngày hai lượt đi và về, tranh thủ về kịp để ngày thứ hai còn phải đi làm việc. Đứa cháu nội cũng vất vả ngồi xe đi trên đường dài cùng bà nội.*

Thấy các con quá bận rộn, vừa làm việc vừa vất vả nuôi tôi, nên lúc còn ở bệnh viện tôi đòi ở nhà dưỡng lão. Sau mười ngày ở đó, các con tôi quyết định đưa tôi về nhà, nên chị Giao đến thăm tôi tại nhà con tôi. Tôi không có gì để tặng chị, sẵn có một cái áo len tôi vừa mới đan xong, tôi tặng chị. Áo này không đẹp, vì tay tôi yếu nên đường chỉ không đều, tôi thú thật với chị là tôi đan để tập cho tay cho mạnh hơn nên áo không đẹp. (Mấy tháng đầu khi bệnh, tay tôi yếu lắm, không thể xúc cơm ăn được, và khi tập đan áo trở lại tay tôi yếu đến nỗi khó khăn lắm mới kéo sợi chỉ qua cây kim đan, nên mũi đan không đều, cái áo trông không đẹp chút nào, hơn nữa phải nằm đan, thật khó cho tôi. Nhưng nhờ tập luyện mỗi ngày, nên hôm nay tôi đan dễ dàng hơn.)

Vài tháng sau, tôi nhận được một món quà của chị Giao, đó là cái áo đan ngắn tay. Áo chị đan rất đẹp. Tôi vội gọi cảm ơn chị. Tôi nói “Tôi bệnh, nằm một chỗ, không cần mặc áo len, chị phải vất vả mất cả vài tuần lễ để đan áo cho tôi, tôi ái ngại lắm.” Chị nói, “*Tôi đan áo cho chị với ý muốn là trước khi chết, chị nhờ con chị đem theo cho chị. Tôi cũng nhờ con tôi đem áo của chị đan theo cho tôi, với hai cái áo đan tay này, chúng ta dễ nhận ra nhau để làm bạn thân ở kiếp sau nữa nhé.*” Nghe chị nói nước mắt của tôi chảy dài..... thương chị biết bao.

